

Zneužívání: 55. Mlčení není duchovní - #SilenceIsNotSpiritual

Zneužívání

**#SilenceIsNotSpiritual - mlčení není
duchovní**

kromě případů, kdy je

Je čas mlčet a čas mluvit. (Kazatel 3)

#SilenceIsNotSpiritual – jedná se o hashtag a kampaň, kterou zahájily křesťanské vedoucí ženy. Vyzývá církve a sbory, zejména evangelikální, aby ukončily mlčení a přestaly se podílet na násilí páchaném na ženách.

Je to dvojí výzva, určená sborům a sborovým vedoucím:

- aby poskytli bezpečné útočiště, ve kterém mohou zneužívané ženy promluvit;
- aby promluvili ve prospěch zneužívaných a proti komukoli a čemukoli, kdo podporuje násilí na ženách.

Je to ambiciózní a záslužná kampaň. A přesto mám tři přání...

Tento hashtag zahrnuje širší oblast zneužívání

Přála bych si, aby se [prohlášení #SilenceIsNotSpiritual](#) zabývalo nátlakem a psychickým násilím na ženách stejně rozhodně jako fyzickým a sexuálním násilím na nich.

Pokud mají oběti znásilnění a fyzického týrání problém se přihlásit, protože nikdo jim nevěří nebo jim

nepomůže, o co víc mají problém ženy, které nemohou předložit doklad o zneužití nebo viditelné jizvy?

Evan Stark ve své přelomové knize [Coercive Control](#) vysvětluje, že tato forma zneužívání je epidemická, že ničí osobnost, je zákeřná – a je genderově specifická.

„Bez ‚publika‘ pro svou viktimizaci zůstává 8 až 10 milionů žen, které ve Spojených státech zažívají nucenou kontrolu, v zóně soumraku, odpojených a nezdokumentovaných. Tento proces vyloučení posiluje utajení a izolaci, které jsou základními taktikami donucovací kontroly.“ (p. 110)

Kéž by tento hashtag byl varováním

Jak řekla Rachael Denhollanderová ve svém [rozhovoru pro Christianity Today](#):

Církev / sbor je jedním z nejméně bezpečných míst pro přiznání zneužívání, protože způsob, jakým se o něm mluví, oběť nejčastěji poškozuje. Existuje odporný nedostatek znalostí o škodách a devastaci, které sexuální napadení přináší. S hlubokou lítostí říkám, že církev / sbor je jedním z nejhorších míst, kde lze hledat pomoc. Říká se mi to těžko, protože jsem velmi konzervativní evangelikál, ale je to pravda. Je velmi, velmi málo těch, kteří v církvi / ve sboru našli opravdovou pomoc.

Byla bych raději, kdyby toto [prohlášení #SilenceIsNotSpiritual](#) bylo napsáno tučným písmem,

Pokud jste křesťan, který byl zneužíván, a hledáte bezpečné místo, kde byste mohli vyprávět svůj příběh, postupujte velmi opatrně. Tato kampaň je nutná, protože církev dosud nečinila pokání. Zkrátka a dobře, viditelná církev nevěří, že by měla činit pokání. Existují sice výjimky, ale i církev, která se prezentuje jako „jiná“ a „bezpečná“, může dělat přesně to, co dělali náboženští vůdci v Jeremiášově době.

„Nabízejí povrchní léčbu smrtelného zranění mého lidu.“ (Jer. 6:14 NLT)

Jak tato povrchní – a tedy velmi nebezpečná – „pomoc“ může vypadat, jsem zkoumala v článku „Pozor na iluzi útočiště: Zneužívání v církvi“.

Pokud vás mezitím smrtelně zranili lidé, kterým jste důvěřovali, povzbuzuji vás, abyste se nenechali zotročit svým tajemstvím. Mějte však také na paměti: „Je čas mlčet a čas mluvit“ (Kaz 3,1.7). Duch k duchu, ať vás Bůh učí, kdo je kdo.

Kéž by byl tento hashtag méně dogmatický

Sám o sobě může být hashtag [#SilenceIsNotSpiritual](#) čten jako obžaloba obětí zneužívání, které se hned nepřihlásí – zejména v současném kontextu hnutí [#metoo](#) a [#churchtoo](#). Hashtag tak může zneužívané ženy zostudit, čímž nevědomky dosáhne opaku toho, co je upřímným záměrem této kampaně.

[Třístránkové prohlášení](#), které tento hashtag vysvětluje, sice vyzývá církve/sbory a církevní/sborové představitele, aby prolomili mlčení v souvislosti s násilím na ženách, ale jasně to uvádí až na druhé stránce. Nic v dokumentu neobjasňuje, co tento hashtag znamená pro samotné oběti zneužívání. A můj odhad? Většina těch, kteří tento hashtag viděli, toto prohlášení nečetla.

Je pravda, že:

- Mlčení není duchovní pro ty, kdo *dostanou zprávu* o zneužívání a ignorují ji a řeknou tomu, kdo o něm mluví, aby mlčel.
- Mlčení není duchovní pro ty, kteří o zneužívání *vědí* a neudělají nic pro ochranu zneužívaných, pro zastavení násilí nebo pro volání násilníků k odpovědnosti.
- Mlčení není duchovní pro ty, kteří zneužívání *kryjí*, a tak se s ním spolčují ve snaze chránit sebe, své vedoucí a své instituce.

Jsem obětí zneužívání. Pevně věřím v prolomení mlčení a tajemství, které zneužívající osoby o zneužívání nastolují. Přesto také věřím, že mlčení v určitou dobu, v určitém prostředí, v přítomnosti konkrétních lidí není vždy špatnou volbou. Pro člověka, který prožil zneužívání, je totiž někdy uvážlivé a účelné mlčení tou nejduchovnější volbou.

Vzpomeňte si na Ježíše. On sám zažil zneužívání. Někdy se ozval, jindy záměrně mlčel.

Vezměte si Rachael Denhollanderovou, ženu, [která promluvila o svém zneužívání z rukou lékaře americké gymnastiky Larryho Nassara](#). Rachael a „armáda“ Nassarových obětí nakonec dosáhly jeho odsouzení za 30 let trvající sexuální zločiny.

Mezi dobou, kdy Nassar Rachael zneužíval, a dnem, kdy poprvé veřejně promluvila, však uplynulo deset a půl roku. Během té doby získala právnické vzdělání. Shromáždila důkazy o tom, že to, co se jí stalo, bylo skutečně zneužívání. Vyrovnávala se s obrovskými psychickými a emocionálními následky sexuálního zneužívání z rukou důvěryhodné osoby. Získala sílu tváří v tvář strachu, pochybnostem o sobě samé a bezmoci.

Když promluvila, nazvala to „výstřelem do tmy“. Netušila, jaká bude reakce. A přesto její „výstřel“ nebyl nijak divoký. Spíše byl dobře mířený. Rachael poslala e-mail novinám, které právě zveřejnily odhalení jiného zneužívání, zastírání a utajování. A co víc, odhalení se týkalo podobného zneužívání ve stejném prostředí, jaké zažila Denhollanderová.

Promluvila tedy k publiku, které podalo důkaz, že by mohlo být „bezpečné“. Prolomila mlčení v prostředí, kde by mohla být vyslyšena. Když se jí otevřela cesta k rozhovoru, vzala s sebou všechny důkazy, které tak pečlivě shromáždila.

Další ženy začaly vyprávět o svém zneužívání Larrym Nassarem, když si uvědomily, že budou vyslyšeny a že jim bude věřeno – a že jejich zneuživatel bude odhalen a pohnán k odpovědnosti. Podílely se na tom, že predátor bude postaven před soud, a že s nimi bude zacházeno se soucitem a úctou. Společně tyto ženy udělaly obrovský krok k uzdravení.

To však neznamená, že je to nic nestálo. Musely znovu prožít trauma a zradu. Dále je mnoho lidí *nepodpořilo* a nectilo za to, že promluvily. Předpokládám, že každá z nich by řekla, že cena za to, že se přihlásily, byla obrovská. Cena za vyslovení pravdy, když vám byla vnucena velká hanba a bolest, je vždy obrovská.

Žádná oběť zneužívání samozřejmě nemusí získat právnické vzdělání, čekat určitou dobu nebo podniknout kroky, které podnikla Rachael Denhollanderová, než promluví. A co víc, nikdo nemusí promluvit tak veřejně jako ona.

Vybírejte s rozvahou. Správný *způsob*, jak má žena prolomit mlčení, může vypadat úplně jinak, než

jak to udělala Rachael. Správný čas může nastat v okamžiku, kdy si žena uvědomí, že byla zneužita – nebo to může být mnohem později (pokud vůbec). Každá oběť se musí cítit svobodná, aby se mohla uvážlivě rozhodnout, zda, kdy a jak moc bude mluvit o zneužívání, kterému byla vystavena.

Naznačovat obětem, že nemluvit je „neduchovní“, znamená přenášet na ně falešnou vinu a falešnou zodpovědnost, k čemuž byly vychovávány, aby obojí bez otázek přijaly.

V nejhorším případě naznačovat oběti, že mlčení není duchovní, znamená zbytečně ohrozit někoho, kdo chce upřímně následovat Boha.

Pokud je žena zneužívána a chce následovat Boha a věří, že k tomu musí promluvit, může se obrátit právě na ty, kteří ji nejspíše umlčí, potrestají nebo se spolčí na dalším zneužívání.

Deborah Bruntová

[KEY TRUTH](#)

Související články:

[Šikana ve sboru](#)

[Ve sboru se mi vyhýbají](#)

[Klany ve sboru](#)

[Násilníci, které nevidíme](#)

[Vzdorování systému: Vyhýbání se, podřízení se a Ježíš](#)

Deborah Bruntová

Deborah Bruntová

Jsem Deborah, bílá žena z hlubokého jihu, miluji Boha a jsem hledač pravdy.

Hledající znamená stále se učit.

Konečně se učím vidět to, co jsem dříve nemohla.

Učím se oddělovat to, co vypadá jako náboženské, ale je toxické – od toho, co je vzácné a co je skutečně Bůh.

Mluvím, abych řekla, co jsem viděla.

Po desetiletí jsem žila v SBC život jako náboženský křesťan. Většinu těch let jsem opravdu znala Krista. Nevěděla jsem, do jaké míry z toho, co si myslím a věřím, dělám a říkám, se odrážejí spíše náboženské věci, které jsem se učila, než Kristova mysl.

Stále nevidím vše jasně. Pořád na mě lpí náboženský hajzl. Ale – hurá! Hurá! Hurá! – Jdu s Bohem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)